

tror imidlertid ligesom det ærede Medlem fra Give, at Bestemmelserne vil være noget vanskelige at praktisere i den foreliggende Form, thi der er Forskel paa Arbejde, og det ærede Medlem betonedede ganske rigtigt, at der kan være Arbejder, f. Eks. Pasning af Børn og Arbejde med Kreaturer, som det kan være vanskeligt at føje ind i en saadan Form. Men det, der ligger til Grund for Bestemmelserne, kan jeg fuldt ud sympatisere med.

Det ærede Medlem fra Køge har neppe Ret i, at Lønnen bør forfalde maanedsviis, selv om Tyendet er fæstet halv-aarsvis, Lønnen maa forfalde, naar Tjenestetiden hører op. I Praksis spiller det slet ingen Rolle, vi ved alle, hvor uendelig lidt der er tilbage af den faste Løn paa Fardagen, den er taget op forskudsvis. Man finder det ikke selv rigtigt, men man vil ligesom i Livets andre Forhold meget nødig sige Nej til noget, som man kan sige Ja til, men man gør det ikke, fordi man mener, det er til Gavn for vedkommende, tværtimod er det til Skade for dem. At faa en samlet Sum hvert halve Aar er betydelig bedre end at faa Lønnen klattet ud hver Maaned. Man kunde raade Bod paa dette Forhold ved at sige, at der skulde udbetales en vis, bestemt Del af Lønnen hver Maaned, men det bør efter min Mening ikke være den fulde Løn, thi saa regner man det kun for en Maanedsoverenskomst til Skade for begge Parter.

Jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om Arbejdstiden. Jeg sympatiserer, som sagt, i høj Grad med, at der træffes visse Bestemmelser, for at de unge Mennesker ikke skal blive overanstrengt. Men jeg tror dog, man skal være meget varsom her. Det skal overvejes meget nøje, hvorledes man skal sikre de unge Mennesker mod Overanstrengelse; hvis man gaar ret vidt, vil det absolut influere paa Lønnen og trykke den ned til Skade for de unge Mennesker.

I § 5 staar der, at Fradrag i Lønnen maa ikke finde Sted uden Forældres eller Værgers udtrykkelige Samtykke. Det kan overhovedet ikke staa i den Form. Det hændes rimeligvis sjældent, men det kan dog hændes, at der er god Grund til at fradrage i Lønnen. Jeg erindrer ikke, at jeg i 20—25 Aar — maaske ikke nogen Sinde — har gjort det, men der kan jo tænkes forsættelige Beskædigelser af Arbejdsmidler, Redskaber o. s. v., hvor det er ganske berettiget at gøre Fradrag, og det kan ikke gøres til Genstand for Skøn fra Forældres eller Værgers Side.

Det maa være Øvrigheden, der bestemmer sligt. Man kunde meget let tænke sig det Tilfælde, at Forældre eller Væрге vilde sætte sig imod et saadant Fradrag, selv om det var i højeste Grad berettiget.

Jeg skal ikke indvende noget imod Bestemmelserne om, at Kamrene skal være gode og sunde, men jeg maa rigtignok paaskønne den overordentlig store Beskedenhed, som de Herrer Socialdemokrater her udviser, en Egenskab, som vel ellers ikke kan siges at være deres mest udprægede. 16 Kubikmeter er ikke meget for et Menneske, og i det Øjeblik, der skal være, som jeg finder rimeligt, Sovesofa eller Seng, Bord, Vaskestel og mindst to Stole, tror jeg, det vil blive knapt for Personen ogsaa at være der, og det var dog Formaalet ikke at skabe gode Kaar for Møblementet, men for Personen. Det er selvfølgelig et underordnet Spørgsmaal, og jeg nævner det blot her: et Værelse med $3\frac{1}{2}$ Alen paa hver Led og lige 3 Alen til Loftet, mere bliver det ikke med 16 Kubikmeter. Vil man overhovedet sætte noget Tal ind, tror jeg, det maa være noget rundeligere. Jeg er enig med det ærede Menneske fra Køge . . . (Muntherhed). Ja, selvfølgelig er det ærede Medlem et Menneske, oven i Købet et udmærket Menneske, et fortræffeligt Menneske. Det ærede Medlem sagde, at det vilde være vanskeligt med Opvarmningen af dette Værelse. Jeg tror heller ikke, det har noget at sige i Praksis, for der er altid et Sted, hvor de faste Folk opholder sig og har Varme. Det vil neppe heller være heldigt, om de sidder hver for sig paa deres Kamre og maaske gaar i Seng i en ophedet Stue. Det vil ogsaa være skadeligt for Sundheden. Hvad det gælder om, er, at de skal have et Sted, hvor de kan opholde sig, og hvor der er Varme.

I § 8 findes ogsaa en Bestemmelse, der ikke kan blive staaende. Det hedder dér: „Bliver Barnet eller det unge Menneske sygt i Tjenesten, er Arbejdsgiveren pligtig at sørge for, at vedkommende kommer under Lægebehandling eller bliver indlagt paa Hospitalet“. Det kan han jo ikke, for Tyendet har ogsaa en Bestemmelsesret i saa Henseende. Men Arbejdsgiveren maa ikke modsætte sig det, han skal være behjælpelig dermed, han skal i det hele sørge paa bedst mulig Maade for Tyendet i dette Tilfælde. Der kan imidlertid ikke uden videre staa, at han skal sørge for, at vedkommende bliver indlagt paa Hospitalet, for det er han ikke Herre over. Naar det bestemmes, at Arbejdsgiveren